

Jeg ved ikke, hvad den Kommission, der sidder, vil foreslaa, men hvis den kommer med et Lovforslag, hvorefter man skal indbetale et saa stort Beløb, at man alene derved kan faa en nævneværdig Pension, er dette Lovforslag dødsdømt. Der var ingen Grund til for det ærede Medlem fra Skanderborg (H. Rasmussen) at raabe op overfor mig om, at jeg vilde ruinere Folk og gaa mod de fattige, men det er der Grund til at sige, naar en fattig Mand, en Arbejder eller en dermed ligestillet, skal indbetale et saa stort aarligt Kontingent, at det kan give Kapitaldækning, og saaledes at Livrenten eller Livspensionen fra det 62de Aar kan blive af nævneværdig Størrelse. Dette vil ingen fattig Mand kunne bære, det vil kun være at stille en Skueret frem for Folk, og derfor er jeg ikke saa bange for Kritik. Naar de Herrer kommer frem med Forslaget, og det skal staa ved Siden af mit, saa skal vi se, at det bliver ikke bedre for Smaafolk. Om man vil kalde det for det ene eller det andet, er ligegyldigt, jeg har taget begge Dele med, baade Statsbidrag og personlige Tilskud, og det kalder jeg en Slags Forsikring.

Fordi det ikke passer for Tinget og for Partierne at drøfte dette Spørgsmaal, siger man, at Tiden ikke er inde dertil, men jeg tror, at der ude i Landet er stor Stemning for at drøfte dette Spørgsmaal, og jeg tror, det er den Sag, der er mest Stemning for. Derfor vilde Partierne sikkert gøre klogt i ikke at sidde dette Krav overhørig ret længe, thi saa kunde det være, at de kom til at sige, at de ikke kunde vente længere med at drøfte dette Spørgsmaal. Naar jeg har ventet 4 Maaneder med at indbringe mit Lovforslag, er det, fordi jeg ikke vilde indbringe det før et eventuelt Regeringsforslag, men jeg har indbragt mit Forslag paa et saadant Tidspunkt, at der er Tid nok til, at det kan komme til Forhandling.

Det ærede Medlem fra Mariager (Møstrup) maa have misforstaaet mig, naar han mente, at jeg havde sagt, at man ikke kunde mærke Toldlettelserne. Jeg udtalte blot, at visse Folk i Partiet sagde, at man ikke kunde mærke den Lettelse, som Nedsættelsen af Kaffetolden skulde bringe, hvorimod jeg personlig altid har ment, at denne Lettelse kunde mærkes. Naar vi sætter Tolden ned med 17 Øre pr. kg, mærkes det, men mange, ogsaa mine Modkandidater, har sagt, at det aldrig mærkes. Saa er det, jeg siger: Lad os saa lægge 10 Øre paa igen, saa gør det ikke noget. Men vil man ikke gaa med til den omtalte

Told, maa man skaffe et tilsvarende Beløb paa en anden Konto. Jeg har altsaa ment, at man foruden det personlige Tilskud skulde tage en Afgift af almindelige Forbrug, f. Eks. Kaffe og The, og desuden af spirituose Drikke, f. Eks. Brændevin og Whisky. Derved vilde Folk komme til at bidrage noget til Forsikringen foruden deres aarlige Kontingent. Jeg har foreslaaet dette med velberaad Hu, idet jeg ved, at der mangler Penge, og at et personligt Tilskud af 12 Kr. pr. Individ om Aaret ikke vil kunne skaffe en ordentlig Livspension, men at der ogsaa maatte ydes Bidrag af Tolden til dette Øjemed.

Det ærede Medlem fra Skanderborg (H. Rasmussen) syntes, det var grueligt at fremsætte et saadant Lovforslag: at tænke sig, at Folk skulde betale saa forfærdelig meget! Det bliver nu ikke saa forfærdelig meget. Naar de betaler 12 Kr. om Aaret i 30 Aar, bliver det 360 Kr., og hvis de saa har betalt et Par Hundrede Kroner i Told — saa meget kan der nu ikke blive Tale om —, bliver det altsaa ialt 5—600 Kr. Men hvad er det i Sammenligning med, at de ved en eneste Hævning af deres Pension kan faa 300 Kr. og for Mand og Kone altsaa 600 Kr. Hvilken Fordel vilde det ikke være, at de Folk, der nu sidder med en Indtægt af 300 Kr. og gennem Alderdomsunderstøttelsen saa at sige ingen Ting kan faa, vil kunne faa 3—400 Kr. hver om Aaret, efter at de igennem 30 Aar har svaret ialt 5—600 Kr. Jeg er ganske tryk for ærede Medlemmers Kritik; man maa følge mig fra Møde til Møde — ogsaa til Hadsten, hvor vi har været sammen før og haft megen Fornøjelse af det —, og jeg føler mig forvisset om, at Vælgerne vil forstaa, hvor betryggende det vil være for dem, at de, naar de er fyldt 62 Aar, kan hæve 3—400 Kr. og for Ægtefolk helt op til 600 Kr., efter at de i Alderen fra 18—60 Aar — i hvilket Tidsrum de maaske har været gift — har haft Modgang af forskellig Slags og maaske ogsaa Arbejdsløshed, og hvor saa Kommunen har maattet betale for dem.

Det ærede Medlem (H. Rasmussen) ankede over, at jeg kunde tænke mig at gaa op til 65 Aar. Det er, fordi jeg indser, at det vil blive vanskeligt at skaffe en tilstrækkelig stor Kapital, men jeg beder det ærede Medlem om at se paa, hvordan det er i de andre Lande. I det norske Kommissionsforslag sættes Alderen til 70 Aar; i England er den 70, i Tyskland og Frankrig ligeledes 70, og kun i Australien er den 65 og for Kvinder 60, men alligevel drejer det sig om Millioner. I England var Udgiften